

AV Hollandia *krijtstrepen in rood en wit*

December 2010

Op vrijdag 10 december 2010 stap ik op Schiphol rond de klok van tien uur in de morgen in het vliegtuig dat me van Amsterdam naar Quito zal brengen. Hollandse mist en een vulkaanuitbarsting in het Ecuadoraanse deel van het Andesgebergte kunnen het toestel waarin ik reis er niet van weerhouden om te stijgen en te dalen. - Tijdens mijn verblijf in het Latijns Amerikaanse land wordt een binnenlandse vlucht vanwege ernstige regenval wel geannuleerd. De dodenrit in een taxi die dat tot gevolg heeft zal me nog lang heugen. In een volgende krijtstreep zal ik verslag uitbrengen van de zeven uur durende rit die, wonder boven wonder, slechts het leven eiste van een roekeloze hond. - Met een geschonden aangezicht, in een gaaf en zongebruind gelaat is een beschadigde neus nu eenmaal de bepalende factor, en een ontregelde spijsvertering brengt het vliegtuig mij in de vroege ochtend van zaterdag 1 januari 2011 terug naar het land waar de kikkers vanwege de kou diep weggekropen zijn in de bagger van de sloten. - Als kikkerlandje stelt ons land overigens niet veel voor. Hoe luidruchtig groene, bruine, hei en boom bij ons in voorjaar en zomer ook zijn, tegen het nimmer versagende gekwaak, gefluit, gebrul en gegorgel van hun uit ontelbare soorten bestaande familie in het land op de evenaar kunnen zij niet op.

Op het moment dat in Nederland de jaarwisseling met vuurwerk, champagne en holle frasen wordt gevierd kiest mijn vliegtuig na een tussenstop in Atlanta het luchtruim voor een acht-en-een-half uur durende vlucht van de States naar de lage landen bij de zee. Als het toestel los komt van de grond is het aan Amerika's oostkust tien over zes in de avond. Tussen Nova Scotia en New Foundland passeert het - meer dan een schatting is het niet - de denkbeeldige lijn die de ene dag van de andere scheidt. Het kan zijn dat ik op dat ogenblik wat weggedommeld ben, het kan ook zijn dat ik met de aangelijsde afstandsbediening van het beeldscherm in de rugleuning van de stoel voor mij aan het spelen ben. Van het net begonnen nieuwe jaar is in de passagiersruimte van het vliegtuig niets te merken. Voor een feestelijke stemming is trouwens ook weinig reden. Ik voel me halverwege de vlucht als een oude lama in een konijnenhok. Bovendien snakt mijn mond naar tandpasta en water.

Een decembermaand zonder terugblikken, kerstjengels, top 2000, lijstjes waarop staat wie de beste was in wat dan ook in het jaar dat op sterven na dood is, verplicht aanzitten, druipend kaarsvet en gelukwensen op een kaartje is een verademing. Berichten over Femke Halsema, Frans de Munck en de zestiende Elfstedentocht - *kan ik dan echt niet meer zonder internet (?)* - laten me bijna maar net niet helemaal onberoerd. - Ver van huis is ons land niet meer dan en kuil in de weg. Zonder Crujff, Ajax, een paar schilders en Oranje bestaat het niet. || Op de immense muur met foto's in de hal van het CNN-gebouw in Atlanta is geen landgenoot te bekennen. - De landgenoot die er in al ons buitenland wel toe doet is mijn kleindochter. Ze is ruim acht maanden oud en (ze) heeft juist haar eerste tandje gekregen. Op een hotelbed ergens in Ecuador pakt ze voor het onderhoud ervan met een feilloos gevoel voor kwaliteit de juiste tube tandpasta uit de toiletta's van haar grootje.

Mt.